

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 539/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TECHNOL s. r. o., Zvolenská cesta 35, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Štrbikom, Advokátska kancelária, Námestie slobody 9/22, Prievidza, pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TECHNOL s. r. o. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Technol s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 K/44/2013 zo 7. mája 2014 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky. Krajský súd svojím uznesením sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014 rozhodol o zamietnutí ňou podaného odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu. V ostatnom podala sťažovateľka na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľka voči postupu a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014 predovšetkým namietala: *„Argumentácia súdu je nesprávna v tom bode, keď na jednej strane vychádza z toho, že právnickej osobe sa doručuje na adresu uvedenú v obchodnom registri a na druhej strane vychádza z toho, že adresát (ten komu sa doručuje, teda právnická osoba) sa na adrese uvedenej v obchodnom registri nezdržuje (v čase doručenia, čo nie je možné). Súd účelovo a nedôvodné zamieňa právnou subjektivitu adresáta, a toho kto za adresáta koná, teda konateľa. Zásielka nebola uložená na pošte zákonom predpísaný počet dní, po tom ako nebola zásielka doručená do vlastných rúk v sídle spoločnosti.*

Na veci nič nemení ustanovenie § 48 odst. 2, lebo aj po tom ako sa zásielka v odbernej lehote neprevezme na pošte vracia sa táto na súd, a je teda možné naplnenie tohto ustanovenia aj pre prípad uloženia zásielky na pošte. Z ustanovenia § 49 odst. 2 nie je možné žiadnym legálnym výkladovým pravidlom vyvodiť, že zásielka ktorú sa nepodarilo doručiť nie je potrebné uložiť na pošte predpísaným spôsobom. Za hrubé porušenie zákonnosti je treba považovať aj postup, ak z faktu, že poštovej doručovateľke nie je známi adresát, sa vyvodzuje, že tento sa na adrese nezdržuje, čo sú dve naprosto odlišné skutočnosti. Zákon (O.s.p.), neviaže a nijak neupravuje postup, pre prípad ak poštovej doručovateľke je adresát neznámi, a ani nemôže... Zastávam názor, že v takom prípade je o to dôvodnejšie uložiť zásielku po dobu zákonom predpísanú na miestne príslušnej pošte (a to bez ohľadu nato, či je alebo nie je doručovateľke osobne známi adresát zásielky, miestne príslušná pošta je známa a to z adresy na zásielke), aby sa vylúčil vplyv neznalosti doručovateľky (vymenená alebo ovplyvnená) na režim doručovania.

V neposlednom rade, pokiaľ súd vidí ako právne rozhodné, že sa ako konateľ nezdržujem na adrese uvedenej v obchodnom registri, má možnosť postupovať podľa § 49 odst. 3 a odst. 4 O.s.p., čo tiež nebolo dodržané.“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva zaručené ústavou SR, subjektu TECHNOL s.r.o. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 odst. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Banská Bystrica rozhodnutím v konaní č. 25CoKR/6/2014... zo dňa 1. júla 2014 porušené bolo.

Rozhodnutie vydané Krajským súdom Banská Bystrica zo dňa 1. júla 2014 č. k. 25CoKR/6/2014 zrušuje a vec sa vracia na nové konanie.

Krajský súd Banská Bystrica je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

8. Ustanovenie § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014, proti ktorému sťažnosť smeruje, a to ani v období po doručení sťažnosti ústavnému súdu. Nedoručenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, v danom prípade uznesenia krajského súdu sp. zn. 25 CoKR/6/2014 z 1. júla 2014, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, je nesplnením podmienky konania v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V súvislosti s uvedeným nedostatkom (bod 9) ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

11. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitosti predpísanej zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014